

„Zapomeň na to,“ řekl jsem mu. „Slyšel jsem, že na Taquile je draho. Jestli ti to nevadí, můžeme si vzít společný nocleh a podělit se o jídlo.“

„Jsem pro.“

Marcus se obrátil na Němce a chvíli s nimi vedl živou konverzaci v jejich jazyce. Pak se otočil k francouzské skupince a povídal si s nimi francouzsky. Měl podmanivou osobnost a netrvalo dlouho a všichni jsme se navzájem seznámili, mluvili spolu a žertovali stejně jako on.

„Ty jsi Němec?“ zeptal jsem se.

„Švýcar,“ odpověděl.

Už jsme byli skoro na ostrově, když se člun porouchal. Motor jednoduše zhasl. Kormidelník rychle odhalil problém a zanedlouho se motor zase rozběhl. Marcus si však všiml, že si během opravy poranil prst, a vytáhl z batohu příruční lékárničku. Vydezinfikoval indiánovi prst a požádal mě, abych ustříhl kousek lepicí pásky. Jenže, ať jsem se snažil, jak chtěl, nebylo to dost akorátní. Nakonec si vzal kotouč a sám ustříhl šikvnější proužek — jen tak od oka —, který sedl přesně na ten jeho obvaz. Muž mu se širokým úsměvem poděkoval.

Chvíli nato už jsme byli na Taquile. Z přístaviště jsme se škrábali po strmé pěšině zařezávající se do tvrdé skály k vesnici. Čím výš jsme kráčeli, tím namáhavěji moje plíce bojovaly o vzduch. Vylezl jsem o dva kroky a zastavil. Popolezl a zastavil.

„Ber to s klidem,“ povzbuzoval mě Marcus. „Nemáme naspěch.“

„A co ty?“ zeptal jsem se ho.

„Ale to víš, Švýcarské Alpy,“ odpověděl s úsměvem. „Sloužil jsem tam.“

Ve vesnici jsme si našli pokoj s hliněnými zdmi a dřevěnou plošinou namísto postele. Roztáhli jsme spacáky a připravili jídlo. Marcus uvařil kávu na malém petrolejovém hořáku, který si nosil s sebou, já jsem rozkrojil housky a pečlivě připravil sendviče se sýrem, cibulí a rajčaty. I když jsme se sotva seznámili a navzdory faktu, že jsem měl své vlastní plány, začal Marcus plánovat výpravu, kterou bychom mohli podniknout společně.

„Ještě jsem neviděl Machu Picchu,“ vysvětloval jsem, „takže se chystám zamířit zpátky do Cuzca.“

„Ne, pojed' se mnou do La Pazu,“ naléhal na mě.

„Machu Picchu,“ prohlásil jsem, „a pak mám v plánu projet napříč Brazílii. Myslel jsem, že bych vyrazil z Puerta Maldonada, kousek od Cuzca, podél řeky Madre de Dios, která teče skrz Peru a vlévá se do Amazonky.“

Můj plán zněl sledovat odtud Amazonku až k jejímu ústí poblíž Belému na pobřeží Atlantiku. Prohlížel jsem trasu na mapě. „Po cestě je tam spousta zajímavých vesniček a já přímo miluju džungli. Co kdybys šel ty se mnou?“

„Dík za nabídku. Vypadá to jako skvělý plán, opravdové dobrodružství, ale já už jsem na konci cesty. Strávím nějakou dobu v La Pazu, možná podniknu pár výprav do okolí, možná nakoupím nějaké ručně vyráběné vesty, které pak vezmu s sebou do Švýcarska, ale nic nějak zvlášť ambiciózního.“

Zjistili jsme, že se Taquile liší od jiných peruánských vesnic a že je snadné rozpoznat ostrovana z Taquile od peruánských indiánů. Lidé z ostrova vypadají vznešenější, čistší, hezčí, zdravější. Také se jinak oblékají. Všichni nosí stejný klobouk, stejné *chaleco* [vyšívanou vestu] a široké kalhoty s vyšívanými opasky. Vyšívka z Taquile je známá po celé Latinské Americe pro svoji krásu a vysokou kvalitu a vyrábějí ji výhradně muži, i když ženy sprádají a barví vlnu.

Ostrov tvoří jakási komuna asi padesáti rodin řízených společnou radou. Život tu je poklidný. Muži vysedávají, pracují na svých výšivkách a povídají si, zatímco ženy se plahočí na poli. Kamenitá půda se obtížně obdělává a s výjimkou brambor tam nic neroste. Ve vesnici samé je malý obchod se smíšeným zbožím a dvě nebo tři restaurace. V jedné z nich jsme se Marcus a já setkali s tou francouzskou skupinkou ze člunu.

Bylo jich pět, tři dívky — Dede, Annick a Jacqueline — a dva chlapci — Jacques a Michel. Popíjeli jsme místní *maté* [bylinkový čaj; po celé Jižní Americe se ho podává množství variant] a povídali si. Dávali přednost francouzštině a já nerozuměl ani slovo, ale Dede se na mě usmála a já jí úsměv oplatil. Byla trošku buclatá, s hezkým obličejem a krátkými vlasy, které jí dodávaly rozpustilý výraz. Znovu se na mě usmála a já ji požádal, ať se jde posadit ke mně, a začal jsem si s ní povídat anglicky.